

הבטו עליו בהושענות כמין "חלנף" להודיע לכל החות העולם את גדל הרפגנה שלהם...

והנפלא ביותר הוא כי הפעם נתנלה בידידנו הידוע כשרון מצוין לשרק על הבמה, ביחוד להיות "ג'יסור" בקומדייות או כשרני-קומדייות... ולא לחנם יסד זה את הבימה הירושלמית שחברונה היה מורגש, כנראה בעירנו עוד מראשון למאי...

ואולם אחרי הצגתו האחרונה בקומדיה של השני לנוכמבר, נוכל להגיד לו בפירוש:

Finita la Comedia!

עזמות

שלו לכבוד האורחים האלה, כפי המדובר, וענה לי בשולנו:

I have no order, sorry!..

* * *

כנראה, למדו בני-לודנו אלה את כל טקסינו מהושענא-רבה. אחרי ליל-שמורים יצאו לשער יפו מזוינים בכל ארבעת המינים: לא לולכים חלילה אלא פשוט מקלות עבים וארוכים, מיני אתרוגים קשים עם "פיטום הקטרת", פרי עין הדר, גם "הושענות" לחות לחביטה ולאחרונה — "הדסים"...

וכך היו עושים בזמן שבית-המקדש היה קים ופתוח לפניהם: היו יוצאים בסדר "הקפות" להבריל בחוצות ירושלים והחון הולך לקראתם ו"לולבו" הארך בידו והיה נוהן להם סימנים: כשהרים הלולב, נבר ישראל ויצא בשלום, ובשהלולב למטה, נבר עמלק. וכל המשוררים הקיפו את ר' ישראל ונענעו עליו נענועים מכל צד, עפ"י האר"י ז"ל, וגם

ומנהיגי החמורים שבאו בסך לבקר אותנו לכבוד "יוסי-טוב" בלא הומנה. ואך נודע הדבר למושל עירנו, נהקצף מאד עליהם שבאו בלא הורמא דמלכותא, ופקד על ה"חבריא" שלו לבלי לערך להם שום קבלת פנים וגורה יצאה מלפני הישליט הזה לבלי להגיש להם כלום מ"הבונבונים" ולבלי לכבד אותם, אפילו ב"כלי זמר" שהוכנו מראש... כידוע וכשכבא בכבודו ובעצמו ל"פור" אורם, חטפו אותו מעל סוסו, נשאורו על כפיים ועל גבם ממש ומחאו בשהי ידיהם ובכל חקף על שלא נהג בהם מדת הכנסת-אורחים כהלכה, שלא יצא לקראתם טבעוד יום והעלים עין מהם בכונה מאז הבקר, ועשה עצמו כאלו לא ידע ונהן להם לחכות בלא "בונבונים" כאורחים בלתי קרואים, ולא כמנהגבעלי-בתים חשובים שנהגו בהם "דרך-ארץ" עוד מימי התוגר...

נסיתי לנשת לאחד המננים ושאלתי ממנו מפני מה אינו מכה ב"חליל" (על שם עיר אחת) וצינו משמיע בבטנון את ה"בוסי-בוסי"

ולראבוננו לא נוהר במצוה חמורה של "כעור חמין" ב"מחסיני" הממשלה עם הבלע"ז האנגלי שלהם, ועכשיו הנני מתכבד להוביל שני לה. מ. — "מחזור" אחר עם כל החפלות והיוצרות: "דיונים יעמיד במשפט!", גם "היל ורעדה יאחזק, כי לא יזכו בעיניך בדיון" — ולאחרונה: "היום תאמצנו! היום תחמכנו!"... ואם בכ"ז יקרא ה"נבר" לעזרת העופות הטמאים שלו, וכל הברבורים והסירנהמים למיניהם ו"רב פפא" בראשם יקררו בקול, כדרכם, ישלה אותם ה. מ. לקכול עליו לפני ה"נתנה הקף"...

אח! אלמלא הייתי אני תקיף על הרהיזות!... * * *

למסתכל מבעד-למסוה, נתן השני לנוכמבר חומר להרהורים ולמהשכות. רק בירושלם עיר-הקדש יכלו לראות ביום ההוא אספה בחוצות מאנשים הנושאים תמיד בעול העדה על גבם ועל שקם ממש, משומרי הנקיון של "הנעלים

שורה שלמה של "על חטא" שלא חטאו אנהנו ואבותינו, ובני-לודנו נוהנים, נוסח חב"ט, לחבט בכל כח על לבנו ובצדינו...

וב"שמנה-עשרה" שלהם כתוב לאמר: ושם (בלומר ביפו ובירושלם) נעשה לפניך קרבנות חובותינו תמידים כסדרם, דהיינו, שש פעמים בשנה: נבי-מוסה, ראשון למאי, נבי-רובין, שני לנוכמבר, רמון והקרבה-הגדול... והמהדרין מן המהדרין מוסיפים עוד חגים חדשים, כגון: "חג כל-הקדושים" וסחם ימי פורעניות...

במקום "אבינו מלכנו" יש פזמון ארוך כגלותנו בשם "אותות ומופסים" נוהי, כנראה, טעות הבחור-הועצער; לא מצינו כלל את התפלה הידועה: "ובכן הן פהדך!" ולענין "האוחז ביד מדת המשפט" אין כל זכר במחזור החדש הזה...

ובכן, באתי הפעם להזכיר לה. מ. כי עוד בראשון למאי הגשנו לו למתנה "הגדה" חדשה עם כל הדינים של ה"סדר" בארצנו,

ואולם... פוק. הוי מאי עמא דברי, שם בעמק, וראית כי אין הענין "כרבעי למיהוי", מחמת שמעלתו אינו בקי עדיין היטב בכל הדינים הגדולים בארצנו ב"ימים נוראים"...

אומרים, למשל, שאינו מדקדק כראוי במצות הכאת "כפרות" בערכי-וס-הכפורים, דהיינו לתפש את התרנגול מ"בני אדם", המושל בכיפה בדיד העופות בעירנו, זה התרנגול, מכירנו מאז, שעלה לגדולה וזכה לכבוד שאהר מסופרינו יעלה אותו למדרגת נציב רומא... — ולהגיד לו פעם אחת את הפסוק:

זה כפית, זה חליפתו,

זה התרנגול ילך... עד גמרא, ודי! ויש שטפלינים ואומרים, כי ה. מ. משתמש במין "מחזור" משונה ל"ימים נוראים" ביפו, שנתחלפו בו ה"יוצרות" ולקה בהמר ויתור... המחזור החדש הזה מכיל הקדמה וגם העודת-הסכמה ויקרי-הדווא סצרו, ומכיל בס"ה 44 דף, בנימטריא "דם"...

כנראה, באה בתפלת "מוסף" — חלק שני —

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

אלמליך הייתי אני תקיף על הרהיזות והיו לי, דרך משל, מהלכים ב"חלונות הנכוהים", נחשורנא מה הייתי עושה אז?

ראשית חכמה, הייתי עולה מיד במכונית ישר להר הזיתים! ושם הייתי נכנס ישר לטרקלין ופונה אלי ו בהאי לישנא כמש: הוד מעלתו! ראיתי כי לא בא ההר אלינו למרות כל צלצולינו וקריאותינו בטיליפון, ע"כ עשיתי כמעשה ה"נבי" כישעתו — וכאתי אל ההר...

הואה אני כ"ה את ה. מ. נצב כאן, כשמואל הנביא בשעתו, על נקודה גבוהה, מעל רמחים צופים, רחוק מאדם וקרוב לשמים,